

1

Jis sėdėjo *Biltmoro* viešbučio devyni šimtai trisdešimt antrame kambaryje priešais televizorių lyg apmiręs. Žadintuvas suskambėjo lygiai šeštą, bet jis jau seniai nebemiegojo. Šaltas ir grėsmingas vėjas virpino langų stiklus ir to užteko, kad jis atsibustų.

Rodė laidą *Today**, bet jis vos girdimo garso nepadidino. Žinios ir specialūs pranešimai jam nerūpėjo. Jis tik norėjo pamatyti interviu.

Muistėsi ant kietos nepatogios kėdės tiesia atkalte, kėlė koją ant kojos ir vėl nuleisdavo. Jau spėjo nusiprausti po dušu, nusiskusti ir apsvilkinti žalią poliesterio kostiumą, kurį dėvėjo vakar, kai registravosi į viešbutį. Suvokus, kad pagaliau ta diena atėjo, rankos pradėjo drebėti ir jis skusdamasis įsiplovė lūpą. Kraujavo nesmarkiai, bet sūrokas kraujo skonis burnoje vertė žiaukčioti.

Jis nekenė kraujo.

Vakar prie registracijos stalo matė, kaip tarnautojas lėtai nužvelgė jo drabužius. Lietpaltį buvo pasispaudęs po pažastimi, nes drabužis labai senas. O kostiumas – naujas, ilgai jam taupė. Ir vis tiek tarnautojas žiūrėjo į jį kaip į vargetą ir paklausė, ar buvo iš anksto užsisakęs kambarį.

Jis dar niekada nebuvo apsistojęs tikrame viešbutyje, bet žinojo, ką reikia daryti.

* Šiandien (*angl.*) (*Čia ir kitur vertėjos pastabos.*)

– Taip, buvau, – atsakė šaltai ir tarnautojas truputį suabejojo, bet kai jis pasiūlė sumokėti grynaisiais ir iš karto, tas vėl jam paniekinamai šyptelėjo. – Išsiregistruosiu trečiadienio rytą, – pasakė tarnautojui.

Už tris paras kambarys atsiėjo šimtą keturiasdešimt dolerių. Vadinasi, jam liko tik trisdešimt. Bet šiom keliom dienom jų iki valiai užteks, nes trečiadienį jis jau turės aštuoniasdešimt du tūkstančius.

Galvoje vis šmėsčiojo jos veidas. Sumirksėjo, kad nuvytų tą reginį. Nes, kaip visada, po visko atmintin įstringa akys, jos persekiojo jį lyg didžiuliai šviesos žibintai, amžinai jį stebinčios ir niekada neužsimerkiančios.

Labai norėtų dar vieno puodelio kavos. Buvo užsisakęs per kambarių tarnybą, prieš tai atidžiai perskaitė instrukciją, kaip užsisakyti į kambarį. Atnešė didelį kavinuką, buvo dar šiek tiek likę ant dugno, bet jis jau išplovė puodelį su lėkštute ir stiklinę nuo apelsinų sulčių, išskalavo kavinuką, o tada visą padėklą pastatė už durų koridoriuje ant grindų.

Baigė rodyti reklamą. Staiga susidomėjęs jis palinko arčiau televizoriaus ekrano. Dabar turėtų rodyti interviu. Taip ir buvo. Jis pasuko apvalią garso rankenėlę į dešinę.

Ekране pasirodė pažįstamas laidos *Today* vedėjo Tomo Brokovo veidas. Jis prabilo nesišypsodamas, prislopusiu balsu:

– Mirties bausmės grąžinimas tapo jautriausiu ir labiausiai nesantaiką sėjančiu klausimu šalyje po Vietnamo karo pabaigos. Po penkiasdešimt dviejų valandų, kovo dvidešimt ketvirtąją, pusę dvylikos dienos bus įvykdyta – jau šeštoji šiais metais – mirties bausmė devyniolikmečiui Ronaldui Tompsonui, jis pasitiks mirtį elektros kėdėje. Mano svečias...

Filmavimo kamera pasislinko atgal, aprėpdama dar du žmones, sėdinčius abipus Tomo Brokovo. Dešinėje – ketvirtą dešimtį pradėjęs vyras. Smėlio spalvos plaukai jau nuberti šarmos, perskirti per vidurį ir sušukuoti aukštyn. Smakrą atrėmęs ant suglaustų abiejų rankų pirštų galiukų jis atrodė, lyg melstųsi; šią pozą paryškino virš vaiskiai melsvų akių išriesti tamsūs antakiai.

Kitapus laidos vedėjo sėdėjo tiesi ir įsitempusi kaip styga moteris. Medaus spalvos plaukai sukelti ant pakaušio į lengvą kuoduką. Sugniaužtus kumščius laikė pasidėjusi ant kelių. Moteris apsilaižė lūpas ir nubraukė nuo kaktos užkritisią sruogą.

Tomas Brokovas tarė:

– Prieš pusę metų šioje laidoje kalbėję mūsų svečiai išreiškė savo tvirtą poziciją mirties bausmės klausimais. Sindikuota publicistė Šeron Martin yra ir bestseleriu tapusios knygos „Mirties bausmės nusikaltimas“ autorė. Žurnalo *Events** leidėjas Stivenas Petersonas – vienas ryškiausių žiniasklaidos balsų, raginusių gražinti mirties bausmę mūsų šalyje.

Laidos vedėjo balsas pagyvėjo. Pasisukęs pirmiausia kreipėsi į jį.

– Pradėkime nuo jūsų, pone Petersonai. Susidūręs su gana emocinga visuomenės reakcija į jau įvykdytas mirties bausmes, ar vis dar tikite, kad jūsų pasirinkta pozicija pateisinama?

Stivas palinko į priekį ir atsakė visiškai ramiai:

– Tikrai taip, – ištarė tyliai.

Laidos vedėjas pasisuko į viešnią.

– Šeron Martin, ką manote jūs?

Šeron sukrutėjo ant kėdės ir pasigrėžė į klausiantįjį. Ji atrode velnioniškai pavargusi. Pastarąjį mėnesį plušėjo kasdien po dvidešimt valandų, rašė laiškus ir skambino įžymiems žmonėms, senatoriams, kongresmenams, teisėjams, filantropams, sakė kalbas koledžuose, moterų klubuose, ragino visus rašyti ir skambinti Konektikuto gubernatorei ir protestuoti prieš mirties bausmės vykdymą Ronaldui Tompsonui. Atsako sulaukė milžiniško ir visapusio. Ji buvo įsitikinusi, kad gubernatorė Grin dar apsigalvos. Šeron sunkiai rinko žodžius.

– Aš manau, – tarė ji, – aš *įsitikinusi*, kad mūsų šalis žengia didžiulį žingsnį atgal į Tamsos amžių, – kilstelėjo šalia jos gulintičius laikraščius. – Pažvelkite į šios dienos antraštes. Paanalizuokite! Visi ištroškę kraujo, – ji greitai pervertė kelis leidinius. – Štai

* Įvykiai (*angl.*).

šitas... paklauskite... *Konektikutas išbando elektros kėdę*. O štai šitas... *Devyniolikmetis mirs trečiadienį*. Ir šitas... *Myriop pasmerktas žudikas sakosi esąs nekaltas*. Visos antraštės tokios – sensacingos, žiaurios! – Šeron užsikirto, prikando lūpą.

Stivas skubiai dėbtelėjo į ją. Ką tik jiems buvo pranešta, kad gubernatorė šaukia spaudos konferenciją, kurioje bus patvirtinta, kad ji kategoriškai atsisako darskart sustabdyti mirties bausmės vykdymą. Ši žinia Šeron smarkiai pakirto. Bus stebuklas, jei po šios laidos ji nesusirgs. Nereikėjo sutikti dalyvauti šiandieninėje laidoje. Po tokio gubernatorės sprendimo Šeron pasirodymas laidoje nebetenka prasmės. Dievas mato, Stivas irgi nenorėtų čia dalyvauti. Bet jis turėjo ką nors pasakyti.

– Mano galva, kiekvienas padorus žmogus smerkia sensacionalizmą ir mirties bausmės reikalingumą, – tarė jis. – Nepamirškime, kad mirties bausmė taikoma tik nuodugnai išnagrinėjus visas lengvinančias aplinkybes. *Privalomo mirties nuosprendžio nėra*.

– Ar jūs tikite, kad reikėjo atsižvelgti į Ronaldo Tompsono bylos aplinkybes, į tai, kad jis įvykdė žmogžudystę praėjus vos kelioms dienoms po septynioliktojo gimtadienio, todėl jam dar anksti taikyti suaugusiems skirtas bausmes? – skubiai paklausė Brokovas.

Stivas atsakė:

– Jūs žinote, kad šiuo atveju aš negaliu komentuoti Tompsono bylos. Tai būtų visai nepriimtina.

– Suprantu jūsų susirūpinimą, pone Petersonai, – tarė laidos vedėjas, – bet prieš kelerius metus jūs aiškiai pareiškėte savo poziciją šiuo klausimu dar iki to, kai... – vyras pritilo, paskui gerokai tyliau baigė mintį. – Kai Ronaldas Tompsonas nužudė jūsų žmoną.

Ronaldas Tompsonas nužudė jūsų žmoną. Griežtai ištarti žodžiai Stivą vis dar stebino. Net ir po pustrėčių metų jis vis dar jautė šoką ir įniršį dėl tokios Ninos mirties, kai į jų namus įsibrovęs svetimas žmogus atėmė jai gyvybę – savo rankomis negailestingai užveržė jai kaklą šalikėliu.

Stengdamasis išguiti iš galvos šitą vaizdinį, Stivas žvelgė tiesiai į kamerą.

– Buvo laikas, kai tikėjau, kad mūsų šalyje mirties bausmė bus uždrausta visiems laikams. Bet, kaip jau minėjote, dar gerokai prieš nutinkant tragedijai mano šeimoje, priėjau prie išvados, kad jeigu mes bandysime išsaugoti prigimtinę žmogaus teisę... gimti ir mėgautis laisve gyventi be baimės... laisve savo namuose jaustis kaip šventovėje, tai privalome sustabdyti smurtautojus. Deja, vienintelis būdas sudrausminti potencialius žudikus yra pagrasinti jiems tuo pačiu negailestingai žiauriu likimu, kokį jie bando nubrėžti savo aukoms. Po pirmojo mirties bausmės įvykdymo prieš dvejus metus visuose didžiuosiuose šalies miestuose žmogžudysčių skaičius smarkiai sumažėjo.

Šeron palinko į priekį.

– Kalbate per daug racionaliai! – šūktelėjo ji. – Ar nežinote, kad net keturiasdešimt penkis procentus žmogžudysčių įvykdo jaunesni nei dvidešimt penkerių žmonės, iš kurių dauguma dar savo šeimose turėjo tragiškos patirties ir nestabilios psichikos atvejų?

Vienišas *Biltmoro* viešbučio devyni šimtai trisdešimt antro kambario gyventojas nukreipė žvilgsnį nuo Stivo Petersono į moters veidą ir susimąstė. Su šita rašytoja Stivą sieja rimti dalykai. Ji visai nepanaši į jo buvusią žmoną. Šitoji gerokai aukštesnė, grakštaus, tvirto kūno, matyt sportininkė. O žmona buvo mažutė ir smulki kaip lėlė, apvaliomis krūtimis ir juodų kaip anglis plaukų, smulkiomis garbanėlėmis sukrotančių ant kaktos ir palei ausis, kai pasukdavo galvą.

Šeron Martin akių spalva jam priminė vandenyną, kai praėjusią vasarą atvažiavo į paplūdimį. Buvo girdėjęs, kad Džons Biče galima sutikti puikių merginų, bet jam nepasisekė. Ta, su kuria jis buvo pradėjęs flirtuoti vandenyje, staiga šūktelėjo „Bobai!“ ir po valandėlės šalia jo išdygęs vyrukas ėmė klausinėti, kas čia vyksta, todėl jam teko su visu patiesalu pasitraukti į šalį ir nebyliai spoksoti į vandenyną; žiūrėti, kaip keičiasi spalvos. Žalia. Taip. Žalia pramaiši su mėlyna ir raibuliuojanti. Jam patiko tokios spalvos akys.

Ką ten sakė Stivas? O taip, jis sakė, kad jam gaila nusikaltimo *aukų*, ne žudikų, o „žmonių, kurie negali apsiginti“.

– Man irgi jų gaila, – virkavo Šeron, – bet čia ne „arba–arba“ reikalas. Ar nesuvokiate, kad šio pasaulio ronaldams tompsonams įkalinimas iki gyvos galvos būtų jau ir taip pakankama bausmė? – Ji nebegalvojo apie Tomą Brokovą, pamiršo televizijos kameras, nes darsyk mėgino įtikinti Stivą. – Kaip jūs galite... būdamas toks galeistingas... taip mylintis gyvenimą... norėti vaidinti Dievą? – paklausė ji. – Kaip kas nors iš viso gali pretenduoti vaidinti Dievą?

Šis ginčas prasidėjo ir baigėsi taip pat, kaip ir anas, kai prieš pusę metų jie pirmą kartą susitiko šioje studijoje. Galiausiai Tomas Brokovas tarė:

– Mūsų laikas baigiasi. Ar galėtume reziumuodami pasakyti, kad, nepaisant visoje šalyje nuolat vykstančių viešų demonstracijų, kalėjimuose kylančių riaušių ir augančio studentų pasipriešinimo, jūs vis dar manote, pone Petersonai, kad ryškus žmogžudysčių skaičiaus sumažėjimas pateisina mirties bausmės įvedimą?

– Aš tikiu visuomenės moraline teise... pareiga... apsisaugoti ir valdžios teise ir pareiga apginti šventą savo piliečių laisvę, – atsakė Stivas.

– Šeron Martin? – Tomas Brokovas skubiai pasisuko į ją.

– Aš įsitikinusi, kad mirties bausmė yra beprasmė ir brutali. Aš įsitikinusi, kad galime savo namus ir gatves padaryti saugius, patraukdami iš jų smurtautojus ir skirdami jiems greitas ir užtikrintas bausmes, balsuodami už papildomas biudžeto lėšas statyti būtiną naujas pataisas įstaigas ir mokėti jose dirbantiems padorius atlyginimus. Aš tikiu, kad būtent pagarba gyvybei, visai gyvybei, yra galutinis mūsų kaip individų ir visuomenės išmėginimas.

Tomas Brokovas suskubo įsiterpti:

– Šeron Martin, Stivenai Petersonai, dėkoju, kad atvykote į laidą *Today*. Sugrįšime į studiją po trumpo pranešimo...

Devyni šimtai trisdešimt antrame viešbučio kambaryje televizorius spragtelėjo ir išsijungė. Raumeningas, plačios krūtinės

vyras su žaliu languotu kostiumu dar ilgai sėdėjo ir žiūrėjo į užtemusį ekraną. Dar kartą perbėgo mintyse savo planą, pagal kurį viskas prasidėjo nunešus nuotraukas ir lagaminą į slaptą kambarį Centrinėje geležinkelio stotyje ir pasibaigs šįvakar ten nugabenus Stivo Petersono sūnų Neilą. Bet dabar dar reikės apsispręsti. Šeron Martin šįvakar važiuos pas Stivą ir saugos Neilą, kol tas grįš namo.

Jis planavo tiesiog ją ten eliminuoti.

Bet ar verta? Ji tokia graži.

Vėl prisiminė tas vandenyno spalvos akis – raibuliuojančias ir rūpestingas.

Jam atrodė, kad žvelgiančios į filmavimo kamerą akys smigo tiesiai į *ją*.

Tarsi būtų kvietusi ateiti jos pasiimti.

Gal jinai *ją* pamilo.

Jeigu ne, tada bus lengva jos atsikratyti.

Tiesiog trečiadienio rytą paliks ją su vaiku kambarėje Centrinėje geležinkelio stotyje.

O tada pusę dvylikos, kai sprogs bomba, ji irgi išsitaškys gabalais.

2

Jie išėjo iš studijos kartu, per kelis colius vienas nuo kito. Šeron tvido apsiaustas slėgė pečius. Pėdos ir plaštakos – šaltos kaip ledas. Maudamasi pirštines pamatė, kad antikvarinis žiedas su mėnulio akmens akimi, kurį jai per Kalėdas padovanojo Stivas, vėl juodai nudažė pirštą. Yra žmonių, savo organizme turinčių tiek daug rūgšties, kad negali nešioti auksinių papuošalų, nes tuoj pat oda pajuosta.

Stivas ištiesė jai pro šoną ranką ir atidarė duris. Abu žengė į vėjuotą rytą. Buvo labai šalta, pradėjo snigti didelėmis, storomis, lipniomis, veidus daigančiomis snaigėmis.

– Sustabdysiu tau taksi, – tarė jis.

– Nereikia... verčiau prasieisiu.

– Nesąmonė. Atrodai pavargusi kaip šuo.

– Galvą pravėdinsiu. Ak, Stivai, kaip gali būti toks pozityvus... toks tikras... toks nepalenkiamas?..

– Nepradėkime, mieloji, gerai?

– Mes vėl turime pradėti!

– Ne dabar, – Stivas pažiūrėjo į ją, akyse nekantrumas maišėsi su rūpesčiu. Šeron žvilgsnis įsitempęs; akių obuolius vagojo ploni raudoni siūleliai; po filmavimo nenuvalytas makiažas neįstengė paslėpti blyškumo, dar labiau ryškėjančio snaigėms tirpstant ant skruostų ir kaktos.

– Ar gali važiuoti namo ir prigulti? – paklausė jis. – Tau reikia poilsio.

– Turiu atiduoti straipsnį.

– Na, bent jau kelias valandas numik. Pas mane atlėksi be ke-tvirčio šeštą, ar ne?

– Stivai, aš dar nežinau...

– Aš žinau. Nesimatėme tris savaites. Laftsai nekantrauja iš-bėgti atšvęsti savo sutuoktusių metines, o aš noriu šįvakar būti namie su tavim ir Neilu.

Nekreipdamas dėmesio į žmones, jiems pro šalį skubančius į Rokfelerio centro pastatus, Stivas suėmė delnais jai už veido ir kilstelėjo galvą. Ji atrodė liūdna ir susirūpinusi. Stivas labai rimtai tarė:

– Myliu tave, Šeron. Ir tu tai žinai. Pastarosiomis savaitėmis labai tavęs pasiilgau. Mes turime pasikalbėti.

– Stivai, mūsų požiūriai skiriasi. Mes...

Jis pasilenkė ir pabučiavo. Jos lūpos nė nevirptelėjo. Jis pajuto, kaip ji visa įsitempė. Žingtelėjęs atgal Stivas pakėlė ranką ir sustabdė atvažiuojantį taksį. Šiam sustojus prie šaligatvio krašto, Stivas atidarė dureles ir pasakė vairuotojui leidyklos „News Dis-patch“ adresą. Prieš užtrenkdamas dureles dar paklausė:

– Ar galiu šįvakar tavim pasikliauti?

Ji tyliai linktelėjo. Stivas nulydėjo akimis Penktąja aveniu nuvažiuojantį automobilį ir patraukė vakarų kryptimi. Jis apsistojo viešbutyje *Gotham*, nes rytą pusę septynių jau turėjo būti studijoje ir labai nekantravo paskambinti Neilui, kol jis dar nespėjo išlėkti į mokyklą. Kaskart išėjęs iš namų labai nerimaudavo. Neilas ir dabar dar sapnuoja košmarus ir atsibunda dusdamas nuo astmos priepuolio. Ponia Lafts visada greitai puola skambinti gydytojui, bet net ir...

Žiema be galo drėgna ir šalta. Gal Neilas sustiprės pavasarį, kai galės daugiau pabūti gryname ore. Jis nuolat toks išblyškęs.

Pavasaris! Dieve mano, jau pavasaris. Kažkurią naktį buvo pavasario lygiadienis ir žiema oficialiai baigėsi. Bet iš orų prognozių tikrai to nepasakytum.

Priėjęs gatvės kampą Stivas pasuko šiaurėn. Prisiminė, kad juodu su Šeron pradėjo draugauti lygiai prieš pusmetį. Tą pirmąjį vakarą, kai pasiėmė Šeron iš namų, ji pasiūlė per Centrinį

parką eiti pėsčiomis į taverną Žaliojoje gatvėje. Jis ją perspėjo, kad prieš kelias valandas gerokai atvėso, ir priminė, jog šiandien yra pirmoji rudens diena.

– Nuostabu, – apsidžiaugė ji. – Man vasara jau nusibodo. – Kelis kvartalus ėjo beveik nesikalbėdami. Jis žiūrėjo, kaip ji eina, lengvai, koja kojon su juo, matė jos grakščią figūrą, išryškinamą tamsios aukso spalvos kostiumėlio su dirželiu, puikiai derančio prie tokios pat spalvos plaukų. Prisiminė, kad smarkus vėjas jau draskė nuo medžių pirmuosius sudžiūvusius lapus, o tamsiai mėlyname danguje dar švietė vakarop kryptanti saulė.

– Tokiais vakarais aš vis prisimenu ariją iš operos „Kamelotas“, – tarė ji. – Žinai tą „Jei kada nors tave palikčiau“? – ir ji tyliai padainavo: – „Nežinau, kaip tave palikčiau rudenį. Mačiau, kaip tu tiesiog spindi, kai orą žvarbina ruduo. Pažinau tave rudenį, tad privalau būti ten...“ – Jos puikus kontralto balsas.

Jei kada nors tave palikčiau...

Ar tą akimirką jis ją pamilo?

Vakaras praėjo puikiai. Vakarienė užsitęsė, juodu ilgai kalbėjosi, prie gretimų staliukų vienus žmones keitė kiti.

Apie ką jie tada kalbėjosi? Apie viską. Jos tėvas naftos kompanijoje dirba inžinieriumi. Ji su dviem seserimis gimė užsienyje. Abi seserys jau ištekėjusios.

– Kaip tau pavyko ištrūkti? – jis turėjo užduoti šitą klausimą. Abu žinojo, ko iš tiesų jis klausė. – Ar tavo gyvenime yra svarbus žmogus?

Deja, nebuvo. Dirbdama laikraštyje ji turėjo daug keliauti, paskui pradėjo rašyti straipsnius. Darbas įdomus, smagus, nė nepastebėjo, kaip pralėkė septyneri metai po koledžo.

Į jos butą grįžo pėsčiomis, po dviejų kvartalų jau ėjo susikibę už rankų. Ji pakvietė jį užėti taurelės prieš miegą. Pabrėžtinai ištarė „prieš miegą“.

Kol jis ruošė gėrimus, ji užkūrė židinį ir jie sėdėjo susiglaudę, žiūrėdami į ugnį.

Stivas iki dabar aiškiai prisiminė to vakaro jausmą, kaip židinio šviesoje auksu žibėjo jos plaukai, mesdami lengvą šešėlį ant

klasikinių bruožų veido, išryškindami staiga atsiradusią žavią šypseną. Jis troško ją apkabinti, bet išeidamas tik švelniai pakštelėjo ir tarė:

– Šeštadienį, jeigu nebūsi užsiėmusi... – laukė.

– Nebūsiu.

– Paskambinsiu iš ryto.

Važiuodamas namo jau žinojo, kad tas nerimastingas, nepaliaujamas pastarųjų dvejų metų širdies alkis veikiausiai šiandien baigėsi. Jeigu kada nors tave palikčiau... Nepalik manęs, Šeron.

Be ketvirčio aštuntą jis įvažiavo į 1347-u numeriu pažymėtą pastatą Amerikos valstijų aveniu. Žurnalo *Events* darbuotojai niekada nepasižymėjo ankstyvu atvykimu į darbą. Koridoriai dar buvo tušti. Prie liftų linktelėjęs apsaugininkui Stivas pasikėlė į trisdešimt šeštą aukštą ir iš savo kabineto paskambino namo.

Atsiliepė ponias Lafts.

– Oi, Neilui viskas gerai. Valgo pusryčius. Tiksliau, ne valgo, o knebinėja. Neilai, čia tėtis.

Neilas paėmė ragelį.

– Sveikas, tėti. Kada grįši namo?

– Vėliausiai pusę devintos. Penktą turiu susitikimą. Laftsai nori eiti į kiną, tiesa?

– Turbūt.

– Šeron ateis prieš šešias, tad galės juos išleisti.

– Žinau. Jau sakei, – Neilo balsas skambėjo vangiai.

– Na, geros tau dienos, sūnau. Ir šiltai apsirenk. Čia jau labai šalta. Ar pas jus jau sninga?

– Ne, tik labai apsiniaukę.

– Ką gi, tuomet iki vakaro.

– Viso, tėveli.

Stivas susiraukė. Sunku prisiminti, jog kadaise Neilas buvo linksmas ir laimingas vaikas. Ninos mirtis viską pakeitė. Stivas vylėsi, kad Neilas susidraugaus su Šeron. Šeron labai stengėsi, nėrėsi iš kailio, kad įveiktų Neilo santūrumą, bet jis jos neprisiėjo, bent jau kol kas.